

Subsistentia ut sic, et multo minus Verbi, principium operandi non est, sed terminus naturæ, d. 4, s. 4.
 Subsistentia Verbi adæquate et convertibiliter est idem cum Verbo, ib.
 Non est prior existentia propriæ naturæ, nec se habent ut potentia et actus, d. 8, s. 1.
 Est tamen modus existentiae, ib.
 Non attingitur immediate ab aliquo agente, sed ex ipsa natura resultat, per actionem distinctam, et separabilem a productiva naturæ, ib.
 Non pertinet ad complementum humanæ naturæ, nec hominis ut homo est, ib.
 Subsistentia propria et modus unionis non opponuntur, ib.
 In Deo est una absoluta, quæ formaliter est perfectio simpliciter, ib.
 Subsistentia Verbi, cum non sit modus, qualiter vere cum creata natura componat, ib.
 Subsistentia aliquo modo causat accidentales perfectiones unde in substantiis et accidentibus omnibus supponitur, et in Christi anima prius fuit unio ad illam, quam aliqua accidentaliter perfectio, d. 10, s. 2.
 Estque conditio requisita ad accidentium sustentationem, d. 17, s. 5.
 Absoluta incommunicabilis non est in Deo, d. 11, s. 3.
 Secus communicabilis, quæ cum tribus relativis quibuscum stare potest, in ipsisque includitur intime, quaternarium numerum non conficit, s. 4.
 Qui negant in Deo communem subsistentiam, hypostasim intelligunt, ib.
 Cur tres subsistentias potius quam tria esse in Deo asseramus, ib.
 Ulterior terminus qualiter subsistentiæ repugnet, ib.
 Subsistentia et relatio qualiter in Deo idem, d. 12, s. 1.
 Communicari potest, non communicata persona, ib.
 Subsistentia creata cur per incretam suppleri possit, non creata intellectio per incretam, d. 24, s. 2.
 Subsistentia seu personalitas naturæ creatæ non est de ejus essentia, d. 36, s. 1.
 Ab humanitate Christi separari potuit, manente propria existentia, ib.

SUPPOSITUM.

Quid significet, d. 8, s. 3.
 Quid supra naturam addat, d. 6, s. 4.
 Suppositi unitas major quam naturæ ex materia et forma compositæ, d. 9, s. 1.
 Creatum alienam naturam hypostatice nequit sustinere, d. 13, s. 3.
 Suppositum et persona in Christo idem, d. 7, s. 3.
 Re unum, sed in duplex per conceptus partibile, ib.

T

TEMPLUM.

Posterius priori in structura ignobilius, ob Christi Domini præsentiam illustrius redditum, d. 1, s. 3.
 Illud in prioris adventu Christus ingressus, non in posteriori, ib.
 Ab Herode secundum templum constructum est, ib.
 Templum in Jerusalem sub Cyro inchoatum, et altare erectum, d. 6, s. 1.

Consuetudo dicandi templa Sanctis quam antiqua et laudabilis, d. 52, s. 1.

TERMINUS.

Termini a quo et ad quem incarnationis, vide Incarnatio.

THEOLOGIA.

Theologia tripliciter Deum considerat, in se, in creaturis, ut finem ultimum, Præfat.
 Consideratio de incarnatione ad Theologum quibus modis attingat, ib.
 Theologia quomodo vitam et mortem Christi tractet, ib.

D. THOMAS.

D. Thomas præclarus itineris Theologici dux, Præfat.
 Mens D. Thomæ de interiori adoratione perpenditur, d. 51, s. 2.

TIMOR, TIMOR IN CHRISTO.

Timoris donum in Christo et beatis, d. 20, s. 2.
 Timoris varii modi, ib.
 Timor reverentialis et castus, quid et qualiter in Christo, ib.
 De ratione timoris, quæ fuga, d. 34, s. 3.
 Timoris actus dupliciter haberi potest, ib.
 Timuit Christus malum quod est in morte, ib.
 Malum facile, sed non honeste vitabile, potest esse timoris objectum, ib.

TRINITAS.

Trinitatis mysterium in quo consistat, d. 11, s. 3.
 Nostræ fidei est fundamentum, s. 1.
 Alterius, d. 3, s. 1.
 Trinitatis personæ sunt idem in natura majori unitate, quam qua hypostatice uniantur, licet ipsæ non uniantur, d. 7, s. 4.
 Trinitatis opera ad extra indivisa, d. 10, s. 1.
 Est causa efficiens principalis gratiæ, ib.
 Nomen qui est, convenit Trinitati ratione unius existentiae, d. 11, s. 1.
 Trinitas non habet propriam efficientiam supra personam Verbi, d. 10, s. 1.
 Trinitas non est incarnata, d. 12, s. 1.
 Est tamen speciali modo in humanitate, ib.
 Trinitas est infinita simpliciter, et quælibet ejus persona; et unde, d. 11, s. 3.
 In Trinitate non multiplicantur concreta, nisi multiplicatis formis, s. 4.
 Unaquæque persona est Deus, et omnes tres unus tantum Deus, d. 13, s. 4.
 Non tamen omnes tres unum simpliciter, d. 35, s. 4.
 Trinitatis mysterium omnibus occultum; incarnationis etiam notum ipsi soli Trinitati, d. 25, s. 3.
 Prædicata quæ conveniunt Deo ab æterno communia sunt toti Trinitati, secus quæ per naturam assumptam, d. 35, s. 4.

TRISTITIA, TRISTITIA IN CHRISTO.

Tristitiæ objectum quod, d. 34, s. 3.
 In Christo tristitia fuit ratione sui et aliorum in utraque portione voluntatis, ib.
 Tristitia et gaudium simul in Christo fuerunt, et qualiter, miraculose tamen.

U

UBIQUETARIUM.

Ubiquetariorum error, et absurda et falsa fundamenta, d. 32, s. 4.
 Hujusmodi ubiqualitatem repugnare rei creatæ ostenditur, ib.
 Alius error Ubiquetariorum de idiomatum communicatione refellitur, ib.
 Veneratio et cultus idem fere quod honor significant, et eodem modo se habent ad adorationem, d. 51, s. 1.

UNIO, UNIO HYPOSTATICA.

Conveniens fuit Dei bonitati, d. 2, s. 4.
 Non debuit communicari multis, ib.
 Ex parte humanitatis finitum quid, ib.
 Uniri in persona est ita personæ alicui uniri, ut novam personam non constituat, distinctam ab ea cui fit unio, d. 6, s. 2.
 Cur in persona, et non in natura facta sit, ib.
 Unio secundum subsistentiam demonstratur esse substantialis, d. 7, s. 3.
 Unionem factam esse in hypostasi est eam talem esse, ut ex ea resultat una hypostasis Christi duplici natura subsistens, s. 1.
 Unionis terminus non fuit natura ex divinitate, et humanitate conflata, s. 2.
 Resultans ex unione, fuit compositum ex natura creata et persona increata, s. 5.
 Unio hypostatica est relatio inter has duas naturas, secundum quod conveniunt in una persona, ib.
 Unio, assumptio, humanatio, et incarnatio quomodo differant, ib.
 Unio humanitatis ad Verbum non est creatio, d. 8, s. 1.
 Est tamen creationis quasi complementum, d. 17, s. 1.
 Per unionem factus est in humanitate quidam substantialis modus, qui necessario desineret esse, si ea a Verbo separaretur, d. 8, s. 3.
 Unio humanitatis ad Verbum est omnino idem cum dependentia a Verbo, ib.
 Nihil reale ponit in Verbo, d. 10, s. 2.
 Magis perficit creatam naturam, quam propria subsistentia, s. 3.
 Omni unione major, et perfectissimum opus gratiæ, d. 9, s. 1.
 Ab unione per gratiam, et beatifica in quo differat, s. 2.
 Simpliciter dicenda supernaturalis, magis quam gratia et visio beata, ib.
 Et quælibet alia re supernaturali, d. 29, s. 4.
 Cum sit ipsa gratia quomodo facta per gratiam, d. 9, s. 2.
 Unio omnis creaturæ ad Deum est accidentaliter, præterquam in Christo, d. 12, s. 2.
 Hypostatica non est facta ad subsistentiam essentialiter, ib.
 Nequit tamen intelligi sine aliqua subsistentia, d. 13, s. 1.
 Et primo hac per se ad illam terminatur, d. 14, s. 2.
 Nulla facta est præterquam in Verbo, d. 13, s. 4.
 Ex partialibus modis unionis corporis et animæ, spirituali hoc, et materiali illo constat, d. 17, s. 5.

Ipsa non unitur hypostatice, sed est ratio qua aliud unitur, ib.
 Non tantum in anima et corpore, sed in ipsa humanitate composita facta est, ib.
 Solum confert dignitatem personalem, non pulchritudinem quam gratia habitualis, d. 18, s. 1.
 Non est principium physicum a quo habitualis gratia physice dimanet, s. 3.
 Elevat et nobilitat quidquid illi conjungitur, juxta cujusvis capacitatem, de. 22, s. 1.
 Nec confundit naturas, nec proprietates earum, d. 24, s. 3.
 Formaliter et per se ipsam non constituit humanitatem in actu primo ad aliquid supernaturale, etiam per modum instrumenti, d. 32, s. 4.
 Ubique est, eadem est, d. 33, s. 2.
 Cur amitti non possit, sicut habitualis, d. 33, s. 2.
 Nec dici potest adoptio, d. 49, s. 4.
 Et quomodo in hoc ab infusione gratiæ accidentaliter differat, ib.
 Unionis vox quid significet, d. 7, s. 5.
 Quot modis fieri queat, d. 8, s. 1.
 Unio realis non potest fieri, nisi ad actualem entitatem, in qua intrinsece includitur existentia, ib.
 Unio substantialis est conjunctio duarum rerum substantialium, per quam resultat una substantia composita, s. 2.
 Unio substantialis cur duas personas esse non possit, ib.
 Unio naturæ cum supposito substantialis est, cui non repugnat existentia creata ipsius naturæ, d. 39, s. 2.

UNIVERSUM.

Universi perfectio ex triplici rerum ordine, naturæ, gratiæ, et unionis hypostatice constat, d. 4, s. 12.
 Qui horum ordinum magis ad universi perfectionem necessarius, ib.
 Universi creatio et gubernatio eo tendit, ut numerus prædestinatorum impleatur, d. 5, s. 2.

V

VERBUM DIVINUM.

Verbum per incarnationem sine suæ potentiæ diminutione vel augmento factum est potens ad redimendum hominem, d. 3, s. 3.
 Per seipsum et secundum totam suam infinitatem est unitum humanitati, d. 4, s. 4.
 Verbum in se persona simplex est, Verbum incarnatum composita, d. 6, s. 2.
 Verbum vel divinitas pars Christi dici non potest, ib.
 Verbum cur in antiquis apparitionibus singulariter representatum fuerit, d. 7, s. 3.
 Verbi causalitas ad extra etiam in humanitatem, est tantum effectiva et communis omnibus divinis personis, d. 8, s. 1.
 Inter Verbum et naturam humanam est proportio, non naturalis, sed obedientialis, s. 4.
 Cur ex his fiat unum per se, non ex substantia et accidente, ib.
 Verbum quomodo magis sit in Patre, quam humanitas in Verbo, ib.
 Verbi sola persona ex divinis incarnata est, et naturam humanam assumpsit, s. 12.
 Cur inter alias ipsam incarnari convenientius, ib.

Primo et per se terminat humanitatem per proprietatem relativam, s. 2.
 Si plures assumeret humanitates, diceretur unus homo, non plures, d. 13, s. 3.
 Verbum si dimitteret humanitatem, et eam Pater assumeret, esset idem homo, licet non eadem persona, s. 4.
 Licet ex se infinitam sanctificationem conferre posset, tamen unicuique confert juxta modum suum, d. 18, s. 1.
 Verbum unitum ut sic non habet ratione unionis specialem influxum physicum in actiones humanitatis, d. 31, s. 1.
 Verbum factus est Deus, propositio falsa est, etiam per communicationem idiomatum, d. 35, s. 4.
 Verbum per communicationem idiomatum, creatura dici non potest, ib.
 Verbum vere generatum et natum ex Virgine dicitur, d. 36, s. 2.
 Vide Christus, Filius, Incarnatio, Assumptio.
 Viator et comprehensor simul Christus fuit, d. 34, s. 3.

VIRTUS, VIRTUS CHRISTI.

Virtus heroica a communi in quo differat, d. 18, s. 1.
 Virtutes morales duplices sunt, per se infusæ, et acquisitæ, s. 4.
 Omnes in beatis manent, d. 19, s. 2.
 Una aliarum actus imperare potest, etiam Theologiarum, d. 51, s. 3.
 Virtus creata in Christo nulla est, quæ non possit esse in pura creatura, d. 4, s. 5.
 Virtutes quæ nullam imperfectionem continent, simpliciter Christus habuit in gradu heroico, d. 18, s. 4.
 Virtutes omnes morales animæ Christi in suæ creationis instanti infusæ sunt, sine imperfectionibus quæ peccatum supponunt, d. 19, s. 1.
 Morales ex suo genere acquisitas Christus habere potuit, s. 2.
 Habuit illas infusas sine ullo imperfectionis genere ab instante conceptionis, ib.
 Virga apud Hebræos regiam potestatem significat, d. 1, s. 1.

VISIO BEATA.

In quo excedat unionem hypostaticam, d. 9, s. 2.
 Non potest esse infinita ex parte creaturæ, et cur, d. 22, s. 1.
 Est ratio cognoscendi creaturas, cum in Deo videntur, d. 26, s. 3.
 Una creatura in Deo visa, non necessario omnes videntur, ib.
 Visio omnium effectuum possibilium non est infinita extensive, d. 15, s. 8.
 Nec necessario intensive, ib.
 Non extenditur ad plura objecta per aliquod augmentum, quod in se recipiat, d. 26, s. 3.
 Per eandem indivisibilem entitatem tantæ vel tantæ perfectionis, representatur Deus, et hæc vel illæ creaturæ, d. 15, s. 8.
 Unde proveniat in visione representari plures vel pauciores creaturas, ib.
 Visio creata omnium possibilium in Deo impossibilis, ib.
 Ad hoc requiritur infinita visionem qualiter verum, ib.
 Visione finita, videt Christus infinita in Verbo, d. 26, s. 4.

Visio beata non est similitudo objectiva, sed ratio cognoscendi, potestque videri non viso Deo, d. 27, s. 4.
 Ungues, dentes, et capillos assumptos fuisse secundum hypostasim, probabilius, d. 15, s. 7.

VOLUNTAS, CHRISTI, DIVINA.

Voluntas cessat cessante omni ratione volendi, non vero cessante una, si plures movebant, d. 4, s. 12.
 Voluntas libera diligere potest simul id quod magis et minus perfectum est, et medium minus fini conjunctum eligere, d. 5, s. 1.
 Voluntas potest ad idem objectum ex pluribus totalibus motivis ferri, s. 4.
 Differentia inter rationem motivam et impulsivam voluntatis, s. 5.
 Voluntatis motivum quot modis primum dici potest, s. 4.
 Voluntas antecedens æquivalet conditionatæ; et ideo non impleta conditione, potest non habere effectum, s. 5.
 Voluntarium dupliciter dicitur, d. 23, s. 3.
 Voluntas dupliciter dicitur libera, vel a coactione, vel a necessitate, d. 37, s. 2.
 Voluntatem licet Deus cogere non possit, potest tamen duobus modis necessitare, et quibus, s. 3.
 Potest Deus ita regere aliquam voluntatem, ut semper infallibiliter consentiat, quamvis libere, ib.
 Voluntas superioris quando habeat vim legis, s. 4.
 Voluntatem aliquam esse conformem alteri variis modis accidit sed duobus potissimum, et quibus, s. 5.
 In voluntate, ut natura est, distingui potest pars superior et inferior, d. 38, s. 2.
 Voluntas apud Deum, quo sensu reputet pro facto, d. 4, s. 7.
 Est principium omnium operum Dei in quocumque ordine, d. 5, s. 1.
 In voluntate divina illud est prius ratione, quod est finis alterius; et posterius, quod est propter aliud, ib.
 Voluntas, qua Deus vult finem et media, ratione distinguitur, ib.
 In ea unum prius cadit quam aliud, et quomodo, ib.
 Quomodo possint res in divina voluntate habere aliam habitudinem finis et mediæ, quam in natura sua habeant, ib.
 Ad ejus perfectionem pertinet, ut eminentiori modo possit quidquid humana, dummodo imperfectionem non includat, ib.
 Potest libere velle objecta creata sine sui mutatione, ib.
 Non immediate facit mutationes in creaturis, sed solum applicat ad illas potentiam executivam, ib.
 Voluntas intentionis et executionis ratione distinguuntur in Deo, ib.
 Eadem voluntas Dei potest manere circa unum objectum sine aliis, ad quæ modo terminatur, ib.
 Nihil reale addit illi libera determinatio ejusdem, sed solum respectum rationis, ib.
 Quomodo, seclusa omni imperfectione, possit habere motivum primum origine, s. 4.
 Ita est communis tribus personis, ut sit etiam cujusque propria, d. 33, s. 2.
 Voluntati divinæ debet conformari humana, non e contra, d. 41, s. 4.

Voluntas Christi in regendo appetitum quomodo se habuerit, d. 34, s. 1.
 Voluntas humana creata in Christo fuit, d. 37, s. 1.
 Qui in Christo posuerunt voluntatem unam, Monothelitæ fuerunt, d. 36, s. 2.
 Licet secundum aliquam rationem tristari potuerit, non tamen gaudio carere, d. 34, s. 3.
 Voluntatum contrarietas in Christo non fuit, d. 37, s. 5.
 Voluntates Christi quomodo non fuerint contrariæ, et qualiter in efficacitate differant, d. 38, s. 4.
 Inter voluntatem Christi humanam, qua vult efficaciter quidquid Deus vult, et Beatorum idem voluntium, quæ sit dissimilitudo, ib.
 Quando voluntas Christi etiam humana absolute et efficaciter aliquid volebat, semper implebatur; desiderium autem et inefficax voluntas, non idem, s. 5.

